

РЕШЕНИЕ

№ 999

гр. София, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 30.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9521** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 37044 от 18.10.2022 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Д. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], ул. „Г. Г. № 52, чрез адв. А. А., със съдебен адрес [населено място], улул. „Проф. Ф. Н.“ № 37А, ет. 5 срещу решение № 1040-21-731 от 27.09.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата й вх. № 1012 – 21 – 1207 от 31.08.2022 г. и е потвърдено разпореждане № РВ – 3 – 21 – 01177429 от 11.08.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с основните начала на правото, с материалния закон и административно-производствените правила. В жалбата се сочи за неправилна констатацията на административния орган относно липсата на идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение на жалбоподателката. Твърди се също така, че са налице неправилно формирани изводи досежно основанието за връщане на добросъвестно получени суми от жалбоподателката в контекста на заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. В заключение е отправено искане за отмяна на решението.

В хода на съдебното производство, жалбоподателката редовно призован, се явява

лично и с адв. С. и адв. А., които поддържат жалбата и молят да се отмени оспореното решение, по съображения изложени в самата жалбата, писмено становище и писмени бележки. Претендират се разноски, съгласно представен списък.

Ответникът директор на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Депозира писмени бележки, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По реда на Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) в ТП на НОИ - С. град са представени удостоверение по образец приложение № 10 към чл.9. ал.1 с данни относно правото на парично обезщетение по чл. 54. ал.1 от КСО за периода от 19.09.2016 г. до 16.07.2017 г. вкл.; удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от НПОПДОО с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № Е20167099015 за периода 06.10.2017г. до 20.10.2016 г. вкл.; № Е20167098869 за периода от 21.10.2016 г. до 09.11.2016 г. вкл.; № Е20167099113 за периода от 10.11.2016 г. до 19.11.2016 г. вкл.; № Е20167099230 за периода от 20.11.2016 г. до 03.01.2017 г. вкл.; № 1:20166824126 за периода от 17.12.2016 г. до 27.01.2017г. вкл.; № Е20167023233 за периода от 28.01.2017 г. до 03.04.2017 г. вкл.; удостоверение по образец приложение № 10 към чл.9. ал.1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл.50. ал.1 от КСО за периода от 04.04.2017 г. до 03.01.2018 г. вкл.; удостоверение по образец приложение № 10 към чл.9. ал.1 от НПОПДОО с данни относно правото на парично обезщетение по чл.53. ал.1 от КСО за периода от 04.01.2018 г. до г. вкл. На Д. С. К. са изплатени парични обезщетения в общ размер на 9731.59 лв.

При осъществявания контрол относно изплащането на парични обезщетения от ТП на НОИ С. град са установени множество дружества-осигурители, подавали уведомления по чл.62. ад.5 от Кодекса на труда за сключени трудови договори и данни по чл.5, ал.4 от КСО за осигурени от тях лица върху максимален осигурителен доход или близък на него, без да са внесени дължимите осигурителни вноски и без да са налице данни за осъществявана от тях стопанска дейност, което е довело до неоснователно изплащане на парични обезщетения от фондовете на държавното обществено осигуряване, представляващо щета за същите. Сред тези дружества е и осигурителя на жалбоподателката „Полимон - ДД“ ЕООД. ЕИК[ЕИК].

Контролът по разходите на ДОО на осигурителя „Полимон-ДД“ ЕООД, е осъществен при извършване на проверка, възложена със Заповед № ЗР-5-21- 01U10277/01.10.2021 г. на ръководителя на ТП на НОИ - С. град и приключила е издаване на Констативен протокол № КП-5-21-01046218\09.12.2021, при която е установено следното: От дружеството са подадени уведомления за сключени трудови договори с 15 лица за периода от 03.07.2008 г. до 31.10.2009 г. (на длъжности „шофьор лек автомобил до 9 места“. „ръководител отдел в строителството“, „инженер минно строителство“, „шофьор товарен автомобил“, „архитект, жилищно, промишлено и пътно строителство“, „общ работник строителство на сгради“, „тенекеджия“, „общ работник“); за периода от 09.01.2012 г. до 29.02.2012 г. (на длъжност „общ работник строителство на арати“); за периода от 10.03.2015 г. до 10.06.2015 г. (на длъжност „мениджър инвестиционни проекти“); за периода от 19.09.2016 г. до 02.03.2020 г. (на

длъжности „монтажник“, „общ работник“, „работник строителство“; „съветник“). Към момента на проверката всички трудови правоотношения са прекратени. При предходно извършена проверка по разходите на ДОО на дружеството, приключила с констативен протокол №К11-5-21-00494708/27.11.2018 г. е установено, че дружеството не е осъществявало стопанска дейност за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2015г. В регистър "Приходи" се визуализират данни за преведени осигурителни вноски за месеците 01/2016 г. и 02/2016 г., и частично за месец 03/2016 г. За останалите периоди липсват данни за преведени осигурителни вноски. В хода на проверката от управителя П. Н. П. пред контролния орган са дадени сведения относно управляваното от него дружество. В хода на проверката макар и изискани не са представени от дружеството длъжностни характеристики, присъствени форми, договори за наем/и на помещения и техника, разходни документи за ток. вола. интернет и др.

В хода на проверката е установено е, че за Д. С. К. е подадено уведомление за сключен на 19.09.2016 г. трудов договор с „П.-ДД“ ЕООД на длъжност „съветник“. Подадени са данни за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 30.04.2018г. От деня на възникване на трудовото правоотношение, от „П.-ДД“ ЕООД са подадени данни по реда на НПОПДОО за изплащане на парични обезщетения за лицето първоначално за отглеждане на дете до 2 годишна възраст, а от 06 10.2016 г. болнични листове с причина „общо заболяване“ и диагнози, свързани с бременност, а в последствие с причина „бременност“ и „майчинство“). След изтичане на периодите на временна неработоспособност разрешени с болнични листове, са подадени данни за изплащане на парични обезщетения по реда на чл. 50, ал. 1 от КСО и чл. 53 от КСО. След приключване на периода, за който на лицето е изплащано парично обезщетение по чл.53 от КСО. трудовото правоотношение е прекратено.

За изясняване на относимите обстоятелства по осигурителното правоотношение до Д. С. К. са изпратени Задължителни предписания № ЗД-1- 21-01012083/05.10.2021 г. за предоставяне на сведения и документи, касаещи упражняваната от нея трудова дейност в дружеството като лице, наето по трудово правоотношение. В отговор по електронен път от жалбоподателката са представени обяснения /л. 40 от делото/. Същевременно в образувано административно производство с писмо вх. № 1042-21-23# 13/14.10.2021г. 01 ТД на НАП С. е предоставена информация досежно получено в ТД на НАП С., офис „М.“ заявление за корекция на декларация образец №1 и образец №6 за периода от 01. 05.2017г. - 31.07.2017г. за Д. С. К., не са установени доказателства и документи, които да удостоверяват, че лицето е упражнявал трудова дейност в „Полимои ДД“ ЕООД от 19.09.2016 г. до датата на проверката на НАП през 2018 г. Не са установени и достоверни данни, които да предполагат наличие на реално и легитимно трудово правоотношение, поради което приемането на осигурителни декларации би било без правно основание и в нарушение на действащата нормативна уредба В тази връзка е направен извода, че претендираните корекции на вече подадени декларации образец № 1 и образец № 6 е неправомерно, а за приложените от дружеството документи е посочено, че са фиктивни (неистински и/или неверни), представени единствено с цел формално доказване на трудово правоотношение, респективно основание за осигуряване.

Във връзка с установеното в хода на извършената проверка на „Полимои - ДД“ ЕООД. на дружеството са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-010474824)9.12.2021 за заличаване на неоснователно подадени данни по чл. 5. ал. 4

от КСО за 8 лица. включително и за Д. С. К. за периода от 19.09.2016 г. до 30.04.2018 г. Задължителните предписания са връчени лично на управителя П. Н. П. на 13.12.2021 т. и не са обжалвани. В изпълнение на издадените задължителни предписания на 17.02.2022 г. данните по чл.5. ал.4, т.1 от КСО подадени за Д. С. К. за периода от 19.09.2016г. до 30.04.2018 т. са заличени от „Полимои - ДД“ ЕООД.

Правна последица от заличаването на данните по чл. 5. ад. 4 от КСО, подадени от „Полимои - ДД" ЕООД за Д. С. К., се явява неоснователното изплащане на паричните обезщетения, за които удостоверения по образци към НПОПДОО са представени в ТП на НОИ - С. град от „Полимои - ДД" ЕООД.

След извършена проверка е постановено разпореждане № РВ – 3 – 21 – 01177429 от 11.08.2022 г. на длъжностното лице по чл. 114. ад. 3 от КСО на ТП на НОИ С.-град, с което е разпоредено Д. С. К. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за периода от 19.09.2016 г. до 30.04.2018 г. в общ размер 9731,59 лв, с оглед заличаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, обосноваващи приложението на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО – представени след изплащане на обезщетенията, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащането им.

Разпореждането е оспорено по реда на чл.117 от КСО и с решение № 1040-21-731 от 27.09.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е потвърдено, като е постановено да не се събира добросъвестно полученото от жалбоподателката обезщетение за периода 19.09.2016г. – 31.12.2016г., поради изтекла погасителна давност.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 17 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореното решение е връчено на неговия адресат на 04.10.2022 г. лично, видно от известие за доставяне ИД PS 1071 010SUK X (л.20), а жалбата срещу него е подадена на 14.10.2022 г. в АССГ, поради което е подадена в срока по чл. 118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."д" КСО и приложената по делото Заповед № 1712 от 17.08.2015г. на управителя на НОИ. Същото е издадено и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Чл. 114, ал. 3 от КСО регламентира, че за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14 - дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя

ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най - малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение.

В горния смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положения труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. Такъв не е доказан от жалбоподателката в настоящия случай. Липсват доказателства да е осъществявана трудова дейност от страна на жалбоподателката при работодател „Полимон –ДД“ ЕООД.

Предвид заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Д. С. К., подадени от „Полимон –ДД“ ЕООД, са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, съгласно които се установява, че неоснователно ѝ е било изплатено парично обезщетение за периодите на отпуск за временна неработоспособност,

разрешени с болнични листове; по заявление – декларация за изплащане на парично обещетение по чл.54, ал. 1 от КСО от 19.09.2016г. до 16.07.2017г. вкл.; по заявление декларация за изплащане на парично обещетение по чл. 50, ал. 1 от КСО за периода 04.04.2017г. до 03.01.2018г., вкл.; по заявление – декларация за изплащане на парично обещетение по чл. 53, ал. 1 от КСО за периода от 04.01.2018г. до 30.04.2018г., вкл. В общ размер на 9 731, 59лв. Като се е съобразил с установените факти и обстоятелства относно заличените данни по чл.5, ал.4 от КСО, послужили за изплащането на обезщетението през 2016 - 2018 г., правилно ответникът е преценил, че е изпълнена хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение.

От данните по делото се установява, че жалбоподателката от деня на възникване на трудовото правоотношение подава данни за изплащане на парично обещетение, като след приключване на периода, за който на лицето е заплащано парично обезщетение, трудовото правоотношение е прекратено. Заличените данни касаят периода от 19.09.2016 г. до 30.04.2018 г. вкл., в който жалбоподателката е ползван отпуск за временна нетрудоспособност поради общо заболяване. Затова е законосъобразен изводът на административния орган, че към този момент Д. К. не е имал качеството осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от КСО и съответно за нея не е възникнало право на обезщетение по чл. 11, ал. 1, т. 1, б. "а" от КСО за временна неработоспособност. Изплатеното ѝ такова е получено без основание, което е установено при условията на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Изводът за добросъвестност се споделя и в настоящото производство, тъй като няма данни, доказващи категорично недобросъвестно поведение от страна на лицето. Такова е налице когато въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаването на това обезщетение не ги е декларирало, както и при невярно декларирани релевантни факти и обстоятелства. В случая, релевантните обстоятелства досежно осигурителния статус на физическото лице, послужили при отпускане на обезщетението са декларирани от осигурителя, чрез подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО и на удостоверение по образец по НПОПДОО към заявлението - декларация за изплащането на обезщетението.

Изцяло необосновани са възраженията на жалбоподателката в представеното на 15.12.2022г. писмено становище за изключване от доказателствата по делото на задължителните предписания № ЗД-1-21-01047482/09.12.2021г., с твърдението, че били документ с невярно съдържание. В случая от една страна основание за изключване на документ от доказателствата по делото е доказана неавтентичност на същия по реда на чл. 193 от ГПК приложим на основание чл. 144 от АПК. От друга страна липсват доказателства и по делото не са представени други такива, които да опровергават съдържанието на този документ. Касае се за официален документ с

обвързваща съда доказателствена сила съгл. чл. 179 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

На следващо място е необходимо да се посочи, че действително дружеството е осъществявало стопанска дейност за периода 2016г – 2017г., но видно от констатациите изложени в КП № 5-21-01046218/09.12.2021г. /л. 37 от делото/ само по отношение на три лица е прието, че не са осъществявали трудова дейност между които е и жалбоподателката. По отношение на останалите лица, за които е имало данни за подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 2016 – 2017г. е прието за доказано осъществяването на трудова дейност.

В настоящия случай, в хода на извършена проверка са събрани доказателства, че през периода 19.09.2016 г. – 30.04.2018 г. жалбоподателката не е извършвал дейност по трудово правоотношение при „Полимон –ДД“ ЕООД и съответно не е била осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО. Затова подадените за нея данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО са заличени, в изпълнение на влезъл в сила след изплащане на обезщетението административни акт.

Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за временна неработоспособност. Затова настоящият състав намира, че административният акт, предмет на съдебен контрол е издаден при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. Идентично е становището на контролиращият административен орган, поради което издаденото от него решение е правилно и законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 360 лева, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 17 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. К., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 1040-21-731 от 27.09.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата й вх. № 1012 – 21 – 1207 от 31.08.2022 г. и е потвърдено разпореждане № РВ – 3 – 21 – 01177429 от 11.08.2022 г.

на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП - С. град на НОИ направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 100 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: